

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

5. Quinta. Revalidatio matrimonij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

§. V. In quinta Clausula praescribitur revalidatio Matrimonii.

Si forte Matrimonium inter impeditos per impedimentum dirimens, contractum fuit cum fuerit nullum, revalidari per novum consensum debet: id ergo monet in hac Clausula Pontifex. Nos autem de hac revalidatione commodius tractabimus pluribus infra *tr. 4. de consensu c. 7.*

§. VI. In sexta Clausula advertitur, hanc dispensationem valere tantum pro foro Conscientiae.

Quandoquidem Dispensatio, de qua agimus, expedienda est, per viam poenitentiae, quia est pro impedimentis occultis, ideo recte advertit Pontifex: eam dari solum pro foro interno. Iudex ergo in externo foro procedere poterit in hoc casu, ac si ei Matrimonio dispensatum non fuisset.

2. Verum non est negandum, si Iudex sciat, ejusmodi dispensationem fuisse datam, posse interdum illi acquiescere, immo recte Filliucius *tr. 1. de matr. p. 2. cap. 10. num. 3*, & 8. notat, posse evenire, ut Confessarius (habita licentia, ut suppono a Poenitente) faciat fidem apud Iudicem se absolvisse, & dispensasse. Ex quo Testimonio dissimulare Iudex poterit, & Matrimonium illud non condemnare. Potest item contingere, ut Parochus, vel Episcopus nolit assistere huic Matrimonio, quia scit, impedimentum occultum esse inter contrahentes; tunc ergo Confessarius poterit, per similem licentiam Poenitentis, certiorum facere Parochum, vel Episcopum, qui sane ad ejusmodi Testimonium acquiescere omnino debebunt.

§. VII. In septima Clausula praecipitur lacerari literas.

Executor horum impedimentorum, quae occulta supponuntur, nullas literas, nullamque fidem debebit dare iis, quibus dispensationem concedit (Excipe, quae diximus §. *prae. n. 2.*), ipsamque Summi Poenitentarii, Breve, seu Referiptum, ex cuius vi dispensationem expedit, lacerare, vel quod idem est, comburere, obligabitur: id quod non raro sub poena excommunicationis praecipitur, quia ut habet *ibidem n. 357.* Filliucius, Pontifex non vult, ut sic dispensatus, uti possit ea dispensatione in foro externo.

At, poteritne Confessarius illud Breve apud se retinere?

Respondeo. Cum certe ad alium usum, non verò ad forum externum, ut supponimus, retineat, erit materialis retentio, unde, nec ipsi, ut vult idem Filliuc. *ibid.* prohibita, maxime, si in illo aliqua fiat scissura, praesertim figilli, &c. Addit Sanch. *8. matr. d. 34. n. 42.* Si ejusmodi Breve apud ipsum dispensatum remaneat, non propterea invalidam fore dispensationem; nam, quando Pontifex Delegato dicit, *Quod si retinueris, nihil illi praesentes litterae suffragentur*, sensus est, nihil suffragentur in foro externo.

CAPUT XIV.

De Duratione Dispensationis, & Potestatis dispensandi.

§. I. An cesset, seu valeat Dispensatio, seu dispensandi potestas, si non acceptetur?

Hic sunt tria fere certa, unum controversum. Certum est Primum, si tu petas à Pontifice v. g. per medium tuum Procuratorem dispensationem, vel

potestatem dispensandi, & Pontifex conceat, petentiam; ita Sanch. *8. matr. d. 26.* quia tam adhibita ratio in persona tui Procuratoris, cui mandatum per dedisti.

2. Certum est Secundò, Si, te nesciente, alius eadem gratias impetret, valide impetret, valeat impetrari omnes gratis pro alio nesciente, receptis Sanch. *ibid. c. Si motu proprio de Praeb. in 6.* Quia enim, sicuti generale animum habet lucrandi, ita omnes liberales, ita, & has gratias, & privilegia, quae aliquid donant, nempe exemptionem à lege, ad contentum tamen valoris requiri tua acceptatio, illa gratia uti possis, & ad quosdam alios effundere, infra indicabuntur. Si igitur res ita se habet in gratis, ita etiam se habebit in dispensationibus monialibus. Immo in his, quoad impedimentum sanguinitatis, vel Affinitatis est illud peculiare, ut si tur, vel acceptetur ab uno ex coniugibus, seu capite valida dispensatio; Cum enim tunc dispensatio impedimento afficiat utramque personam, acceptatio unius, ne careat suo affectu, prodest etiam alteri.

3. Certum est etiam Tertio, si aliquo tempore gratis acceptare praedictas gratias, posse postea, quatenus que volueris, illas valide acceptare, quia donec fuerit seu Princeps eas non revocaverit, semper periculum adeo eas acceptare tibi integrum semper erit.

4. Haec sunt certa. Controversum est, an, si impetrata dispensationem de impedimento, quo laborant vir & mulier, nescientes, sive bona, sive mala fide petierint Matrimonium, Matrimonium infirmetur ex illius capite? Verum de hac quaestione à me infra *tr. 2. de consensu c. 2. §. 2.* dicetur satis.

§. II. An cesset ex renunciatione? Quid ce non?

1. Impetrasti dispensationem, seu gratiam, & acceptasti, illam tamen tunc renuncias, petente gratia. Quod enim eam possis renunciare certum est, quia libet potest renunciare suam rem, quales esse leguntur haec gratiae, & privilegia concessa, in vitium personae, nam concessa alicui in favorem suum, vel privilegium Canonici concessum Clericis, non potest Clerico renunciari, scimus omnes.

2. Respondeo, Si Superior legitimus tunc renunciationem accepit, expirat gratia; Si nondum accepta non expirat. Ratio prioris partis est, quia, si tu gratiam renuntiasti, & Superior accepit, iam amplius illa non est. Ratio partis posterioris est, quia, si tu renuntiasti, saltem Donatio alicujus rei non acceptata, non valet rei dominium in alterum, sed remanet res in Donatore, ita, in renunciatione gratiae non acceptata à Superiore remanet ea gratia in ipso renuntiante.

3. Hinc sequitur Primo, ut quavis nullus renunciet, quis impetrat dispensationem, etiam licet iteras concessiones, possit illa vi, quis dum Superior renunciationem non acceptat, remanet gratia apud dispensatum.

4. Superior autem legitimus, qui in causa nullo dispensationum Matrimonialium, acceptare renunciationem valeat, est solus Summus Pontifex, quia vixit ille, vel ejus Superior potest renunciationem gratiae acceptare, qui illam concedere potest. Vnde & Ordinarius loci, & Confessarius, quibus solet committi potestas dispensandi, non possunt (ut notat Castrop. *tr. 3. d. 4. p. 17. n. 10.*) legitimè renunciationem dispensationis acceptare, quia in rescripto Pontificis concessio quidem illis dicta potestas dispensandi, sed nihil de potestate renunciationem acceptandi.

5. Sequitur Secundò, ex non vlu dispensationis, illam cessare, ut vult Pont. *8. matr. c. 18. §. 1. n. 20.* Sanch. *l. 8. de matr. d. 32. n. 7.* Castrop. *l. c. p. 18. n. 3.* quia si cessat, non aliunde, nisi, quia tacite per non vlu v. g. quod, octo, decem annorum intelligitur expressum, non licet renuntiatio sola, ut dictum est, etiam expressum, non licet ad gratiae cessationem, ergo multo minus tacite.